

Беседа на опелу Зорану Ћинђићу

У име Оца и Сина и Светог Духа!

“Свијет је овај тирјан тирјанину, а камо ли души благородној!” – то су ријечи, браћо и тужни зборе, пјесника Његоша, које нам навиру на ум овдје над одром једне такве благородне душе Зорана Ћинђића, пострадалог председника Владе Србије. Те ријечи нам утолико прије долазе на ум, што се налазимо у храму који израста из спаљених моштију и мученичког праха највећег просветитеља српског народа Светог Саве.

На овом мјесту, у овом храму, прије Зорана, почивао је једино онај који је оставио поруку своје и сваком земаљском народу: Земаљско је за малена царство, а Небеско увијек и довијека! То је био обезглављени Великомученик косовски Лазар. Опраштамо се овдје данас од Зорана Ћинђића, у близини шанца и споменика Војда Карађорђа чија је глава такође, посјечена кумовском и братском руком, као и Зоранова, и испуњена сламом окапала у Стамболу прије двјеста година.

По оној народној пословици: свака рана је поред срца, а ова Зоранова је посред срца, како његове мајке Миле, супруге Ружице, и дјеце Луке и Јоване, тако и цијелога народа. Није, међутим, једина тако дубока рана у ова последња несрећна времена. Па се не зна која је од њих дубља. Или ова његова, отворена руком братомржње, или она дјевојчице Милице Рајић, погинуле од бомбардовања 1999. године, или она силоване и заклане Марице Мирић, из Белог Поља код Пећи, сахрањене уочи Видовдана исте године, иза олтара Пећке Патријаршије; или, пак оне безбројне још незацјелене ране отворене на овим нашим просторима у вријеме безумља недавног грађанског рата и бомбардовања. И још страшније: све те ране обасјава и грије пламен у наше дане стотина запаљених косово-метохијских храмова и светиња.

Зоран Ћинђић ће остати запамћен по тој рани од будућих покољења, али и по још много чему. Првенствено по томе што је у моменту најдубљег понижења свога народа на обреновићевски начин испружио руку братског мира и помирења Европи и свијету. У моменту када се још увијек стотине хиљада његовог народа налазе у прогонству са својих вјековних огњишта, у дому без дома, у земљи без земље, у Отаџбини без отаџбине; у тренутку кад над главом његовог народа још увек виси мач пилатовске правде, Зоран Ћинђић је покренуо обнову народног крвотока, унапређење друштвеног и социјалног живота, државног заједништва између Србије и Црне Горе, успостављање покиданих веза са свијетом. Но, авај, уби га братомржња, кратковида и слијепа која превиђа вјечну истину да: ко се мача маши од мача ће и погинути.

Ако је убиство једног човјека толико зло, колико ли је тек зло погибија и страдање толиких људи у недавним ратовима код нас и у свијету. А том злу као да нема краја. У наше дане припрема се ново проливање крви ирачког народа ратом који је на помолу. Рана Зорана Ћинђића, невинне сузе његове деце Луке и Јоване, и свих невино пострадалих у ратним несрећама новијег времена код нас и у свијету опомињу и подсећају све људе и народе који још имају разума и памети, а на првом мјесту његов народ: доста је било братомржње, братоубиства и рата. Свако убиство је братоубиство, од оног првог Каиновог до овог Зорановог. Зло никоме и мржња ником добра не доноси. Рат никоме није брат.

Оно по чему ће још несумњиво памтити овај народ Зорана Ћинђића јесте његова брига и старање за завршетак овог заједничког храма српског народа из кога га испраћамо у безобалну

вечност божанске тајне, тамо гдје нема туге ни уздаха, но гдје је живот бесконачни. Схватио је Зоран Ђинђић да без храма као богочовјечне мјере људског достојанства нема и не може бити истинске будућности и свеукупне обнове народног живота као ни обнове живота свих људи и свих земаљских народа. Зато он, ево, и својим опијелом у храму Светога Саве уграђује себе и своју дубоку рану у њега, најдрагоценије што је био и што је имао.

Помолимо се, зато, Христу Богу, Господару живота и смрти, да својом свјецелебном голготском раном и вјечном љубављу зацијели и рану Зоранову, да утјеши његову мајку, супругу и дјецу, да охрабри и укријепи вјеру и наду и братску љубав у његовом народу. Чуо сам да је Зоран, приликом посјете Светом Граду Јерусалиму, сатима чекао да би се дотакао и да би цјеливао Гроб Христов и у њему, управо ту саму жртвену голготску љубав Христову! Помолимо се, још једном, да Господ Свемиловичи избави народ овај од опаке братомржње, да како њега, тако и све земаљске народе обасја својим вјечним миром, истином и љубављу.

Амин!

Бог да му душу прости!

Беседа његовог високопросвештенства Митрополита црногорско-приморског господина Амфилохија на опелу др Зорану Ђинђићу, у храму Светог Саве у Београду. Београд, 15. март 2003. године